

Színházban, a „Jó falusiak” című vj. Margit szerepében, majd 14-én mint Ágnes a „Nők iskolájá”-ban. 1876. július havában férjhez ment. Mindketten ez időben Vezéry Ödön tagjai voltak. 1881-ben betegsége miatt kénytelen volt megválni a színpadtól. Megh. 1883. február 7-én, Budapesten.

Szakáll Klára, színésznő, (Lásd: Csabay Pálné).

Szakáll Róza, színésznő, (Lásd: Török Miklósné).

Szakáts Zoltán, színész, sz. 1901. március 10-én, Nagyszebenben. Édesatyja iskolaigazgató, aki fiát polgári életpályára nevelte. Gimnáziumi érettségi után színpadra lépett, Bauer Leo erdélyi német színigazgatónál, Nagyszebenben, 1920-ban, a Rastelbinder (Drótostót) egyik hagymás-tót szerepében. Első szereplése után csakhamar elszakad a színpadtól s a budapesti Közgazdasági Egyetem hallgatója lesz, négy évre. Közben elvégzi Rákosi Szini színésziskoláját is, ahonnan a Király Színházhoz szerződik, mint másodbonvivant. Ott sűrűn fel is lépett a Három a kislány, Árvácska, Marica grófnő, Anna-bál, Régi jó Budapest, Királyné rózsája, Aranyhattyu, Repülj, Fecském, Rose Marie című operettek bonvivant-szerepeiben. A Király Színháztól 1928-ban Szegedre szerződött.

Szakmány. A szerep egyik elnevezése a régi magyar színészek ajkán. („Eránosz a' Ledérfi személyében nagy szakmányt (Rolle) vállalt”. — „Honművész”, 1833. 18. szám. 145. oldal.) Előbb még a német „Roll” járta, majd új szót farragtak rá és azóta úgy mondják: szerep. (Lásd ezt.)

Szalai Antal, színész, sz. 1890. május 25-én Szegeden. Színész lett 1911-ben. (Lásd Világháború címszót is.)

Szalay Béni, úttörő színész, sz. 1824-ben, Monoron (Pest m.) megh. 1890 dec. havában, Szatmárt. Színpadra lépett: 1847. november 10-én, Kőrössy Ferenc színigazgatónál. Mint veszprémmegyei

falusi ref. rektor ment a színészethez. A természet szép külsővel, hatalmas organummal áldotta meg. Intelligens ember volt, kitünő arcjátékáról volt nevezetes. Előbb szerelmes- és hősöket, később apaszerepeket játszott. — Sirfelirata: „Itt nyugszik, aki életében sokszor meghalt, de most igazán”. — Irt két szindarabot, címei: „A hét magyar kapitány vagy a Szittyá magyarok áldomása s áldozatja Erdély meghódítása után”. Bem. 1834 február 4. Máramaros-sziget. „Gyula, erdélyi fejedelem, vagy Szent István király diadala a Scythá — pogányságon.” Eredeti hősi j. 4 felvonásban. Bem. 1837. október 22. Székesfehérvár. Első neje: Lovassy Szerafin, színésznő, színpadra lépett: 1865. máj. 1-én. — Második neje: Simon Teréz, színésznő, sz. 1852-ben, Körmenden. Színpadra lépett: 1872-ben, Boross Lajos színigazgatónál.

Szákffy József, színész, sz. 1798-ban, megh. 1886. jun. 3-án, Debrecenben. Kora ifjúságában lépett a színipályára. 1817-ben Gyöngyösön működött és ettől kezdve bejárta úgyszólván egész Magyarországot. 1829-30-ban Kassán jár; 1834-ben Fánccsal, Lászlóval és Csabival ő nyitotta meg a debreceni Nánássy-színházat. 1836-ban Miskolcon tag volt; azután újra igazgató. Ő nála működött Petőfi és Arany János is egy kis ideig. 1846-tól 1848-ig a Nemzeti Színház tagja volt. Ez évben vejével, Feleky Miklóssal kolozsvári igazgató. A szabadságharc után panorámával járta be az országot. Naplójának egy érdekes része megjelent a „Hortobágy” c. debreceni lap 1866. ápr. 8., 16. és 19. számában. Ő volt az, aki 1835-ben gondoskodni szeretett volna egy színésznyugdíjról, megpendítette azon eszmét, mely szerint a vidéki igazgatók évenként a nyugdíjra 3—3 előadást tartottak volna, de mivel az eszme új és szokatlan volt, nem arathatott vele sikert. 1870. szeptember 29-én Debrecenben megünnepelte 50 éves jubileumát, midőn 329 frt 50 krajcár volt a jövedelme. Öreg korában a debreceni kasszinó gazdája volt. Mándoky Béla búcsúztatta. Hagyatékában a magyar színészet történetére vonatkozó érdekes